

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa P. P.
przeciwko Z. B. i G. [...]
Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 1 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz każdego z pozwanych po 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze

publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 1 lipca 2015 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność oraz na występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów prawa.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że sformułowane w tej sposób uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawiera wewnętrzną sprzeczność. Obie wskazane przez siebie przesłanki skarżący odniósł do tego samego problemu – wykładni art. 444 § 2 k.c. (w związku z art. 361 § 1 k.c.) i art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 1998 r. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), wiążąc je z problemem ustalenia zakresu zdolności powoda do pracy. Biorąc pod uwagę treść obu przesłanek – o której będzie szczegółowo mowa niżej – z góry nie można uznać, by mogły one wystąpić równocześnie w odniesieniu do tego samego problemu. Nie jest możliwe, by mógł on być jasny i pozbawiony elementów wątpliwych, zarazem zaś prowadzić do rozbieżnych stanowisk w orzecznictwie (świadczących właśnie o jego niejednoznacznym i dyskusyjnym charakterze).

Niezależnie od tego, także w razie osobnego rozpatrywania obu wskazanych przesłanek, w sprawie nie doszło do spełnienia żadnej z nich.

Po pierwsze, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym,

rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Po drugie, w sprawie nie występuje także przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Rozbieżność w orzecznictwie, której dotyczy ten przepis, musi odnosić się do kwestii związanych z wykładnią przepisów prawa, nie zaś stosowaniem ich do konkretnych stanów faktycznych. Jedynie w takim wypadku dojść może do wyrażenia, w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej, ogólnego poglądu o uniwersalnym wymiarze, który będzie mógł przyczynić się do rozwoju prawa. W zakresie tej przesłanki nie mieszczą się natomiast rozbieżności w stanowiskach poszczególnych sądów wynikające z naturalnych różnic w stanach faktycznych poszczególnych spraw – zwłaszcza wówczas, gdy stosowane przepisy zawierają w sobie elementy nieostre lub ocenne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 226/14, nie publ. oraz z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29).

Wskazany przez skarżącego problem przesłanek pozwalających uznać osobę poszkodowaną w wypadku za niezdolną do pracy nie stanowi źródła rozbieżności w orzecznictwie jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kwestia ta posiada z istoty rzeczy charakter kazuistyczny, wymagając oceny na gruncie konkretnych okoliczności sprawy. Pojęcie niezdolności do pracy zawarte w publicznoprawnych przepisach o rentach może stanowić z tej perspektywy pomocniczy punkt odniesienia, ustalenia co do zasadności zasądzenia renty na podstawie art. 444 § 2 k.c. zawsze wymagają jednak autonomicznej oceny sądu rozpoznającego konkretną sprawę. Z tej przyczyny wskazywane w skardze kasacyjnej odmienne stanowiska judykatury wynikają z rozbieżności w ocenach poszczególnych stanów faktycznych – nie dowodzą natomiast, by ich źródło stanowiły zasadniczo odrębne przekonania co do treści stosowanych przepisów. Pośrednio świadczy o tym także uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazujące na szeroki zespół przesłanek niezdolności

do pracy wynikających z przepisów prawa publicznego, które, odnoszone do art. 444 § 2 k.c., wymagałyby dokonania szeregu szczegółowych ustaleń faktycznych, specyficznych dla danej sprawy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.